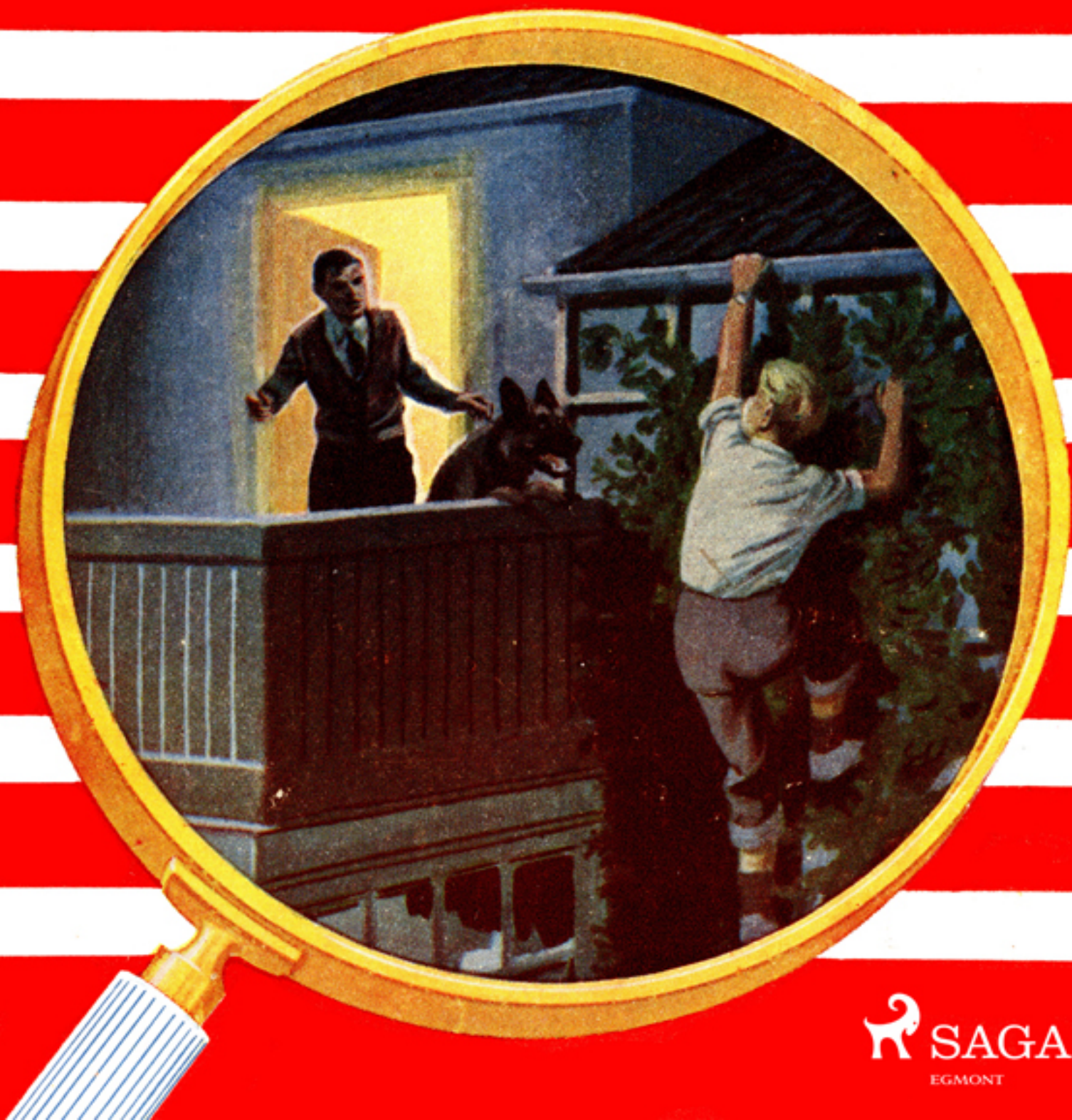

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

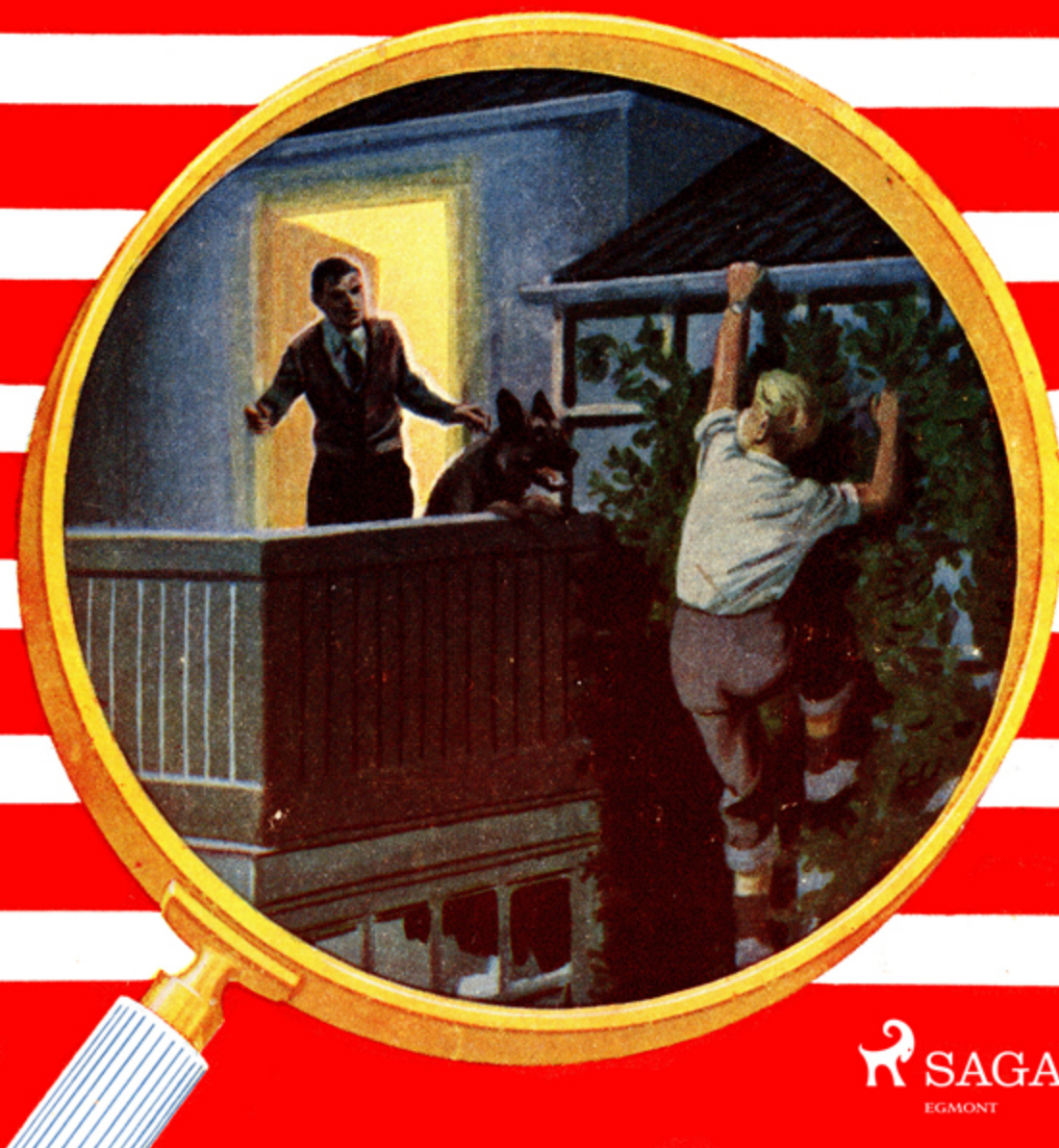
JAN OCH POJKLIGAN

 SAGA
EGMONT

KNUD MEISTER OCH CARLO ANDERSEN

JAN OCH POJKLIGAN

 SAGA
EGMONT

Knud Meister
Carlo Andersen

JAN OCH POJKLIGAN

SAGA EGMONT

Jan och pojkligan
är översatt från danska av Eva Liljegren efter
Jan og drengebanden

Copyright © 1953, 2017 Carlo Andersen, Knud Meister og Lindhardt og
Ringhof Forlag A/S
All rights reserved
ISBN: 9788711734674

1. E-boksutgåva, 2017
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Jan får en misstanke

— Skjut, Jan ... skjut!

— Skjut... skjut... din klantskalle!

En kör av förtvivlade pojkröster växte till en syndaflood som vräkte ner över Jans huvud. Det var emellertid ingenting att göra. Han blev stående som fastvuxen vid marken medan motståndarnas mål vakt kom fram och med en lång spark sände bollen till andra planhalvan.

— Äh, din dumskalle!

— Ditt nöt!

— Dig kommer Italien aldrig att köpa, Jan!

— I fortsättningen kan du bli centerback!

Från alla håll regnade smädelserna och "smeknamnen" ner över Jan, men det fanns ändå inte den minsta illvilja i dem. Trots besvikelsen lät det hela rätt gemytligt.

Så fick pojkarna annat att tänka på. Bollen var redan i spel ute på planen.

Ända från mittlinjen hade Jan dribblat mot mål. Efter ett par eleganta dribblingar hade han snuvat ett par spelare, men när han slutligen stod framför öppet mål — ja, då hände det!

Strax bakom planens stängsel — till vänster om målet — hade han sett ett välbekant ansikte. Det tillhörde en rätt ung man, med mörkt hår, bruna ögon, elegant klädd och

med en överlägsen hållning, och denne unge man hade gjort ett hemligt tecken till Asbjörn som hade hängt med Jan i anfallet. Jan hade nätt och jämnt kunnat uppfatta att Asbjörn gjorde ett tecken tillbaka. Mera var det inte som hade hänt, men den här lilla utväxlingen av tecken hade förvirrat Jan så mycket att han alldeles glömde bort att skicka bollen i en lobb över den utrusande målvakten. Det hade annars varit den lättaste sak i världen.

Nåja, olyckan var i alla fall inte så stor, för det rörde sig bara om en vanlig träningsmatch, men Jans medspelare var inte vana vid att han gjorde bort sig så där. Han var skolans bästa center, och kamraterna var rörande eniga om att han en dag skulle finnas med i danska landslaget — om han nu fortsatte att utvecklas och inte tappade lusten att spela fotboll...

När Jan senare i matchen fick en smula andrum sprang han snabbt över till planens ena långsida, där Erling satt och iakttog spelet. Han sa lite andfådd:

- Du, Erling, uppe vid andra målet står en kille ... ljusgrå kostym ... skrikig slips... svart hår... bruna ögon ...
- Ja, vad är det med honom då?
- Stick upp och ta en titt på honom.
- Varför det?
- Det ska jag tala om senare. Se nu till att du gör det så försiktigt att han inte misstänker nånting ...
- Ja, men vem är det? sa Erling. — Du måste väl för tusan kunna säga mig om, oj!...

En lång boll slogs tvärsöver planen, och Jan sände den vidare med en elegant nick. En sekund senare stormade han upp mot det andra målet. Erling skakade på huvudet och reste sig. Så släntrade han upp längs sidolinjen ...

När träningsmatchen var slut tog pojkarna sin kalla dusch, och strax efteråt var påklädningen i full gång. Den försiggick under stoj och skratt. Jan fick sina gliringar för att han hade haft så svårt att "få ändan ur vagnen".

Gymnastiklärare Holm kom fram till Jan och frågade leende:

— Nå, Jan ... i dag gjorde du allt bort dig en hel del, eller hur?

— Ja, det måste män nog säga.

— Hm! Den där målchansen du sumpade, sa Holm med en nick — vad i all världen tog det åt dig?

— Jag ... jag såg visst i syne, mumlade Jan osäkert.

— 1 syne? upprepade läraren leende. — I ditt ställe skulle jag ha nöjt mig med att titta på målvakten och det tomma målet. Du får passa på bättre när vi ska spela vår match mot "Vikingarna", för du vet ju själv att det är ett bra lag.

— Jag ska sköta mig bättre då, lovade Jan.

Gymnastikläraren nickade vänligt och vände sig till de andra pojkarna. Erling gled tyst ner på bänken bredvid Jan. Han kastade en flyktig blick omkring sig och sa dämpat: — Jag var oppe och tittade på killen ...

— Känner du igen honom?

— Jaa ...

— Vem är det?

— Det har jag inte en aning om.

— Va? utbrast Jan förbluffad. — Du säger att du känner igen honom, men du vet i alla fall inte vem han är...

— Alldeles riktigt, min gode man, men var det inte precis likadant med *dig*

— Jo ... det är sant...

— Fint, då är det bäst att vi inte snackar mer förrän vi är ensamma. Vad sitter du och glor på?

— Glor på? upprepade Jan lite frånvarande. — Jo, jag ville bara se efter om Asbjörn hade fått på sig kläderna. — Den där killen och Asbjörn gjorde ett tecken till varandra.

— Det kan väl inte vara något mystiskt med det, min gode man.

— Låt oss hoppas det, nickade Jan och reste sig.

Ett ögonblick senare lämnade de båda vännerna omklädningsrummet och gick upp till sina cyklar. När de var utom hörhåll för de andra sa Jan:

— Nu ska jag säga dig en sak, Erling. När jag fick syn på den där killen, kom jag genast underfund med att jag kände igen honom ... ja, det vill säga, jag *tyckte* att jag kände igen honom ... och att det var i något skumt sammanhang. Du tycker alltså också att du har sett honom förr?

— Jaa ... äh ... det vill säga ...

Jan nickade:

— Vi ska nog få svar på den frågan. Jag skulle bara vilja veta vad han och Asbjörn har för nånting ihop. Jag tyckte avgjort illa om den där killens utseende, och han måste säkert vara fyra, fem år äldre än Asbjörn.

De hade just låst upp sina cyklar när Erling nickade bort mot dörren till omklädningsrummet:

— Där kommer Asbjörn ... och han har bråttom!

— Vi följer efter honom, sa Jan kort.

När de kom ut på gatan hade skolkamraten redan hunnit något tiotal meter bort. Jan och Erling följde långsamt efter honom på sina cyklar. Skenbart satt de och pratade om helt likgiltiga ting. Om Asbjörn oväntat skulle vända sig om skulle han inte kunna misstänka att han var förföljd.

Det verkade emellertid som om kamraten inte anade någon fara, för han vände sig inte om en enda gång. Snart vek han in på en sidogata.

Erling ville svänga in på gatan, men Jan hindrade honom:

— Nej, vi väntar här. Den där gatan är så folktom så vi skulle genast bli upptäckta om Asbjörn skulle vända sig om ... och han vet mycket väl att vi inte ska den här vägen.

Titta där!

Asbjörn hade stannat bredvid en stor amerikansk bil som stod parkerad vid trottoarkanten. Ett ögonblick senare öppnades bildörren. Asbjörn steg in, och bilen körde iväg med hög fart.

Erling vände sig förbluffad mot Jan:

— Du! Vilket dollargrin!

— Ja, lite för flott, nickade Jan allvarligt. — Jag utgår ifrån att du hann se numret?

— Ja, KA 7497...

— Fint. Det numret ska vi komma ihåg. Åsbjörns vän måste vara mycket förmögen om han har råd att hålla sig med ett sådant vrål åk Nu fortsätter vi.

Under resten av färden växlade de båda vännerna inte många ord. När de kom fram till det hus där Jan bodde frågade han leende:

— Följer du med in på en kopp te, Tjockis?

Erlings runda ansikte glänste av glädje:

— Det vore dumt av mig att säga nej till ett sånt fint erbjudande. Enligt min ringa mening är fru Helmers hembakta kringlor oöverträffade i hela det här landet... och den där matchen gjorde mig både trött och hungrig ...

— Du var ju bara åskådare, sa Jan och skrattade.

— Ack, min gode man ... du vet ju att det inte behövs mycket för att göra mig trött och hungrig. Det var

fullkomligt outhärdligt svettigt att se er kuta omkring efter bollen.

Jan kände sin vän. Ingen i hela skolan — inte ens de aktiva fotbollspelarna — gick till den grad upp i sporten som Erling. Han var själv för tjock och för långsam för att komma med i laget, men han var med på varenda träningsmatch, och när tiden för den stora kampen mot "Vikingarna" närmade sig gick han dagligen omkring som en äggsjuk höna. Erling Krag var bergfast övertygad om att skolans heder stod på spel när den matchen skulle utkämpas ...

När de båda vännerna satt vid tebordet i Jans rum tyckte Erling att livet var värt att leva. Liselotte, fru Helmers hembiträde, visste mycket väl vad som krävdes av henne när Erling var i faggorna. Tebrickan var synnerligen välförsedd med hembakta kringlor, rostat bröd, smör och apelsinmarmelad, och Erling högg in på välfägnaden av hjärtans lust.

Fru Helmer stack in huvudet genom dörren och hälsade på Erling:

— Goddag, Erling. Det var snällt av dig att titta upp ...

Erling reste sig kvickt och bugade sig artigt:

— Nöjet är helt på min sida, fru Helmer. Utan att överdriva vågar jag påstå att det inte i hela detta land finns en så framstående producent av hembakta kringlor som fru Helmer. Det är en utsökt njutning att slå sig ner vid tebordet här i huset, och jag ...

— Din stolle! sa fru Helmer med ett skratt. — Bara du kan få prata så mycket du vill, så tror jag att det gör dig detsamma hur olika saker smakar ...

— Absolut inte, fru Helmer, förklarade Erling med värdighet., — Jag kan alltså säga att rägmjölsgröt, vattgröt